Quartet Institute

POLICY BRIEF
NOIEMBRIE 2026

Cartografierea dezbaterii de politică externă

Revoluționari, continuiști și reformiști în România anului 2026

Marius Ghincea
Director de program, Politică externă și de securitate

PE SCURT

Politica externă a ieșit din cercul restrâns al diplomaților și a devenit una dintre liniile de fractură ale politicii românești, iar dezbaterea despre ea, deși pare haotică, se organizează în jurul a trei curente de gândire: unul revoluționar, care vrea ruperea orientării euro-atlantice, unul continuist, care apără status quo-ul, și unul reformist, care păstrează orientarea și cere alte mijloace. Acest policy brief descrie variantele din interiorul fiecărui curent, felul în care acestea contestă politica externă și pârghiile prin care pot câștiga, apoi propune câțiva indicatori pentru urmărirea dezbaterii în lunile următoare.

Puncte-cheie

1. Politica externă a devenit o miză electorală, iar AUR, care contestă fundamentele consensului de la Snagov, conduce sondajele cu aproape 40% și a refuzat în martie 2026 să voteze o cerere directă a administrației Trump.
2. Dezbaterea se ordonează în trei curente: revoluționarii văd problema în orientarea euro-atlantică însăși, continuiștii nu văd o problemă structurală, iar reformiștii o găsesc în mijloace, adică în resurse, voință politică și idei.
3. Strategia americană din decembrie 2025 a făcut inevitabilă întrebarea ierarhiei dintre SUA și UE, la care continuiștii răspund prin echidistanță între Washington și Bruxelles, iar reformiștii printr-o ierarhie cu Europa în vârf, în timp ce singura ierarhie explicită cu Washingtonul pe primul loc vine astăzi din tabăra revoluționară.
4. Felul în care se contestă contează, pentru că o contestare substantivă erodează consensul, pe când o contestare procedurală îl poate întări dacă primește un răspuns, iar atunci când este ignorată mult timp devine și ea substantivă.
5. Continuiștii controlează instituțiile, revoluționarii au la dispoziție calea electorală, iar reformiștii depind de persuasiune, un echilibru pe care nici criza guvernamentală din 2026, nici guvernul Niculescu, cu un premier și un ministru de externe veniți din diplomație, nu l-au schimbat.

01

De ce o hartă

Multă vreme, politica externă a fost în România un subiect de nișă, lăsat pe seama diplomaților și a câtorva experți și invocat doar rareori în campaniile electorale, pentru că Declarația de la Snagov, semnată în iunie 1995 și reafirmată în 2001, făcuse ca toate partidele parlamentare să împărtășească aceeași destinație strategică. Ceea ce numim astăzi „trinitatea strategică”, adică apartenența la NATO, integrarea în Uniunea Europeană și parteneriatul strategic cu Statele Unite, a devenit astfel un bun comun pe care nimeni nu simțea nevoia să-l apere, de vreme ce nimeni nu îl contesta.

Ciclul electoral din 2024–2025 a pus capăt acestei liniști. Călin Georgescu a câștigat cu 22,9% din voturi primul tur, ulterior anulat, al alegerilor prezidențiale din noiembrie 2024, iar în mai 2025 George Simion a strâns aproape 41% în primul tur, amândoi făcând campanie împotriva orientării externe a țării. Un an mai târziu, AUR este creditat în sondaje cu aproape 40%, mai mult decât PSD și PNL la un loc, iar coaliția pro-europeană formată în iunie 2025 a căzut pe 5 mai 2026, printr-o moțiune de cenzură depusă împreună de PSD și AUR, deschizând o criză de

aproape șase luni care s-a încheiat abia pe 20 octombrie, odată cu investirea guvernului minoritar condus de Luca Niculescu.

Politica externă a devenit, așadar, o miză a competiției politice, iar dezbaterea despre ea este mai vie ca oricând, chiar dacă pare adesea haotică, plină de acuzații de trădare, de nostalgii suveraniste și de lamentări despre absența României de la mesele unde se iau deciziile. Sub acest zgomot se pot distinge totuși câteva orientări bine conturate, fiecare cu logica ei și cu linii de fractură previzibile. În acest policy brief le cartografiez gândindu-mă la trei categorii de cititori: la decidenții de la București, care trebuie să facă diferența între cei care vor să schimbe direcția țării și cei care vor ca direcția să fie urmată mai bine, la partenerii externi ai României, care încearcă să înțeleagă ce se află în spatele polarizării, și la un public care are nevoie de un vocabular comun pentru o dezbatere care îl privește direct.

02

Trei curente

Prin toate pozițiile, criticile și lamentările din spațiul public pot fi urmărite trei filoane de gândire, care se deosebesc prin diagnosticul pe care îl pun politicii externe românești, prin cauzele pe care le găsesc pentru problemele ei și prin tratamentul pe care îl propun.

Revoluționarii

Filonul care zguduie cel mai puternic fundamentele politicii externe postdecembriste este cel revoluționar, promovat cu precădere de dreapta radicală, pentru care problema României este însăși alinierea ei strategică. În această lectură, ancorarea în lumea occidentală ar fi blocat relații „echilibrate” cu celelalte mari puteri, iar apartenența la UE și NATO ar fi transformat țara într-un stat subordonat deciziilor luate la Bruxelles și Washington, cu o economie dominată de capitalul străin și cu o voce externă redusă la ecoul intereselor altora.

Prescripția decurge firesc din acest diagnostic și constă într-o ruptură strategică urmată de o politică externă multivectorială și nealiniată, în care România ar cultiva relații pragmatice cu toate marile puteri, inclusiv cu Rusia și China. Este o viziune pe care o putem numi neoceaușistă, pentru că reia, în haine noi, o veche tradiție a autonomismului românesc, iar Călin Georgescu a rezumat-o în mai 2025 spunând că „trebuie să te ai bine cu toată lumea: impecabil cu vecinii, foarte bine cu marile puteri”. Programul AUR păstrează formal opțiunea euro-atlantică, dar introduce ideea unei politici externe multivectoriale, a cărei formulare cea mai elaborată, aparținând prim-vicepreședintelui partidului, Dan Dungaciu, pornește de la premisa că Uniunea Europeană nu poate fi „un actor viabil de securitate” și cere o diplomație care să vorbească „cu toată lumea”.

Curentul nu este însă monolitic, pentru că unii dintre adepții săi visează la echidistanță între marile puteri, alții la o relație bilaterală privilegiată cu Washingtonul, construită în detrimentul Uniunii, iar alții la o politică de tip Orbán, în care apartenența la UE devine o pârghie de obstrucție și de negociere cu toate taberele. Îi unește convingerea că orientarea euro-atlantică este sursa problemelor României.

Continuiștii

La polul opus, instituțiile statului care gestionează politica externă rămân dominate de filonul continuist, ai cărui reprezentanți resping aproape orice critică privind performanța diplomației românești. Din perspectiva lor, România și-a atins obiectivele majore prin aderarea la NATO în 2004, la UE în 2007 și la spațiul Schengen în 2025, iar ceea ce rămâne de

făcut este consolidarea acestor câștiguri prin coerență și predictibilitate, de vreme ce orice abatere de la acest curs ar fi o aventură riscantă. Așteptarea unei politici externe mai asertive le pare nerealistă pentru o țară de mărimea și cu resursele României, al cărei succes ar veni mai curând din reputația unui partener loial și previzibil.

„Continuitate” și „predictibilitate” sunt cuvintele care revin constant în discursul oficial, de la președinția lui Klaus Iohannis până la cea a lui Nicușor Dan, care a păstrat liniile mari ale abordării predecesorului său. Revoluționarilor, continuiștii le răspund că tratamentul propus riscă să omoare pacientul, iar reformiștilor, că România face deja tot ce este realist posibil.

Întrebării despre ierarhia dintre SUA și UE, devenită presantă după decembrie 2025, continuiștii îi răspund prin echidistanță. Strategia Națională de Apărare a Țării 2025–2030, adoptată de Parlament cu 314 voturi pentru și 43 împotrivă, așază parteneriatul cu SUA și integrarea europeană printre pilonii securității naționale fără să stabilească o ordine între ei și propune formula „independenței solidare”, potrivit căreia România își urmărește propriile interese în deplină solidaritate cu toți aliații. În dezbaterea publică, aceeași logică apare sub forma unui „pendul” între alianța cu Washingtonul, capacitatea de acțiune proprie și unitatea Uniunii, astfel încât Washingtonul și Bruxelles-ul rămân piloni egali, iar alegerile dintre ei se fac de la caz la caz.

Reformiștii

Între cele două poluri se află filonul reformist, care pleacă de la un diagnostic apropiat de cel revoluționar, acela că politica externă românească funcționează mult sub potențial și că vocea României contează rar acolo unde se iau decizii, dar care găsește cauzele acestei situații în interiorul țării. Pentru reformiști, orientarea strategică rămâne corectă, iar problemele țin de mijloacele și de mentalitatea cu care este urmată: după atingerea marilor obiective de integrare, elitele au pus politica externă pe „pilot automat”, iar România a ajuns un „elev conștiincios”, care se raliază deciziilor altora și propune rareori ceva.

În lectura reformistă, această stagnare se explică prin trei factori, și anume subfinanțarea cronică a diplomației, lipsa voinței politice pentru o politică externă ambițioasă și persistența unor idei formate în anii tranziției, care inhibă imaginația strategică. Tratamentul propus este mai puțin invaziv decât cel revoluționar, dar cere curaj, pentru că presupune mai multe resurse, idei noi și poziții asumate, într-o formulă pe care reformiștii o rezumă spunând că direcția bărcii este bună, iar ritmul și forța cu care vâslim trebuie schimbate. Vocile acestui curent vin mai ales din comunitatea de experți și din diplomație, iar limbajul lor a ajuns în ultimii ani și în executiv, de la promisiunile de reformă a MAE din 2025 până la apelul premierului Luca Niculescu, din octombrie 2026, de a trece „de la diplomația participării la diplomația proiectelor”.

Pe întrebarea ierarhiei, reformiștii merg mai departe decât continuiștii și propun o ordine explicită, cu Europa în vârf. Dacă strategia americană din decembrie 2025 anunță o repliere de durată a Statelor Unite, construcția europeană de apărare devine o prioritate de securitate națională, iar relația cu Washingtonul rămâne importantă fără să mai fie singura plasă de siguranță a României. O ierarhie asumată este, de altfel, și o condiție a reformei, pentru că fără ea resursele limitate ale diplomației nu pot fi alocate coerent.

03

Întrebarea care desparte

Până de curând, cele trei curente se deosebeau mai ales prin cât de mult voiau să schimbe, însă Strategia de Securitate Națională a SUA, publicată la începutul lui decembrie 2025, a adăugat o a doua linie de fractură. Documentul descrie Europa ca pe un actor slab, amenințat de „ștergere civilizațională”, iar o versiune extinsă, nepublicată oficial și relatată de Defense One, numea patru state europene cu care Washingtonul ar trebui să lucreze pentru a le îndepărta de UE, printre care România nu figura. De atunci, întrebarea „pe cine ne bazăm în primul rând?” traversează toate taberele, iar răspunsurile date ei definesc variantele fiecărui curent.

CURENT	VARIANTĂ	LOGICA
Revoluție	**Multivectorialism**	Relații „foarte bune” cu toate marile puteri; distanțare de UE și NATO
	Bilateralism cu Washingtonul	SUA ca singur garant credibil; UE neviabilă ca actor de securitate
	Modelul Orbán	Apartenența la UE ca pârghie de obstrucție și de balansare între blocuri
Continuitate	**Echidistanță transatlantică**	SUA și UE ca piloni egali; decizii de la caz la caz, fără o ierarhie explicită
Reformă	**Europa în vârful ierarhiei**	Construcția europeană de apărare ca prioritate de securitate națională; relația cu SUA rămâne importantă
	Reforma instrumentelor	Resurse, profesionalizarea MAE, capacitate de analiză proprie

Tabelul scoate la iveală un paradox: vechea ierarhie a atlantismului românesc, cu Washingtonul pe primul loc, își găsește astăzi apărătorii cei mai expliciți în tabăra revoluționară, unde preferința pentru Statele Unite merge mână în mână cu suspiciunea față de Uniunea Europeană, în vreme ce continuiștii refuză să ordoneze pilonii, iar reformiștii îi ordonează invers, păstrându-i totuși pe amândoi.

04

Orientare și schimbare

Curentele și variantele lor pot fi așezate pe o hartă cu două dimensiuni. Prima este orientarea externă, care merge de la multivectorialismul ce renunță la ancora occidentală, prin preferința pentru Washington și prin echidistanța dintre SUA și UE, până la o ierarhie cu Europa în vârf, iar a doua este nivelul de schimbare considerat necesar, de la continuitate la reforma mijloacelor și până la ruptura strategică.

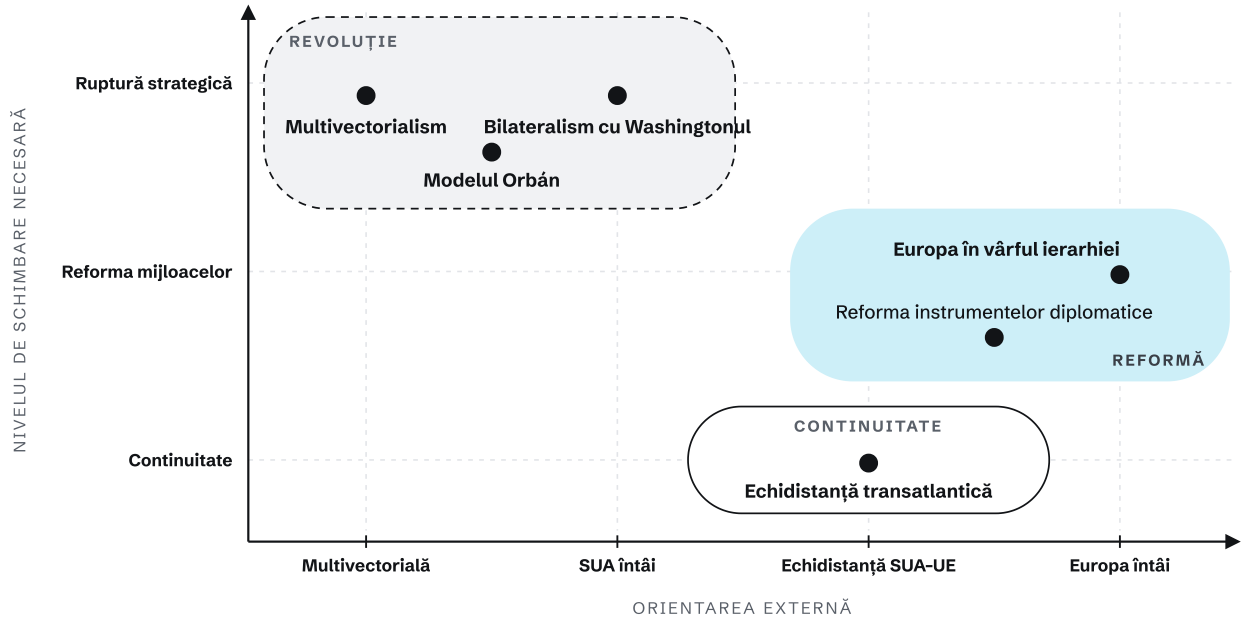

FIGURA 1 Harta dezbaterii despre politica externă a României, noiembrie 2026. Poziționarea este orientativă și reflectă pozițiile publice ale actorilor.

Harta explică de ce dezbaterea pare confuză, pentru că două poziții pot fi apropiate pe o dimensiune și îndepărtate pe cealaltă. Reformiștii și revoluționarii împart diagnosticul de sub-performanță, dar se despart atât în privința cauzelor, cât și a orientării, în timp ce continuiștii și reformiștii împart orientarea euro-atlantică și se despart în privința ierarhiei și a schimbării necesare.

Harta arată și o deplasare în timp. Până în 2024, disputa principală privea nivelul schimbării, adică alegerea între ruptură și continuitate, însă după decembrie 2025 disputa despre orientare, mai precis despre ierarhia dintre SUA și Europa, a devenit la fel de importantă. Este un tipar vechi al gândirii strategice românești, în care șocurile sistemice redeschid dezbaterea despre orientarea fundamentală a țării, iar în interiorul taberei dominante apar subșcoli, așa cum au fost germanofilii și antantofilii în anii neutralității, între 1914 și 1916, și așa cum sunt astăzi atlantiștii și europeniștii.

Un colț al hărții rămâne gol, pentru că nicio forță politică relevantă nu cere o ruptură strategică în favoarea Europei, iar cei care pun Europa în vârful ierarhiei propun o reordonare în interiorul cadrului euro-atlantic.

05

Moduri de contestare a politicii externe

Pentru a înțelege dezbaterea nu ajunge să știm cine contestă și ce contestă, pentru că felul în care o face contează la fel de mult, iar moduri diferite de contestare au efecte diferite asupra consensului de la Snagov. Merită făcută aici o distincție simplă. Contestarea substantivă vizează fondul, adică pilonii orientării strategice, integrarea europeană, apartenența la NATO și parteneriatul cu SUA, și propune o reorientare, fie spre multivectorialism, fie spre forme de „diversificare” care presupun distanțarea de structurile euro-atlantice. Contestarea procedurală acceptă fondul și critică

forma, adică calitatea actului diplomatic, eficacitatea instrumentelor și performanța cu care sunt gestionate relațiile strategice.

Decizia din martie 2026 privind bazele aeriene a scos la iveală ambele moduri. Pe 11 martie, CSAT a aprobat cererea Statelor Unite de a disloca temporar în România avioane de realimentare și echipamente de comunicații pentru operațiunile împotriva Iranului, iar Parlamentul a validat decizia în aceeași zi, cu 272 de voturi pentru, 18 împotrivă și 5 abțineri, după o dezbatere pe care parlamentarii AUR, SOS și POT au perturbat-o înainte de a refuza să voteze, în timp ce liderul AUR îi cerea ambasadorului american să fie „un aliat al românilor, nu un stăpân". Ironia este evidentă, pentru că un partid care se prezentase ani la rând drept aliatul firesc al lui Donald Trump s-a opus unei cereri directe a administrației Trump, ceea ce arată că obiectul contestării sale era orientarea pro-occidentală și guvernarea care o susține, iar raportarea la Trump s-a dovedit, încă o dată, selectivă.

În paralel, voci din zona liberal-progresistă și din mediul de experți au contestat aceeași decizie procedural, întrebând de ce relația dintre doi parteneri strategici funcționează într-o singură direcție și de ce România oferă baze după ce a fost scoasă din programul Visa Waiver în 2025, iar Statele Unite și-au redus prezența militară pe teritoriul ei în octombrie același an. Critica aceasta lasă neatinsă apartenența la alianță și cere ca relația să fie gestionată mai bine.

Distincția nu separă perfect taberele. Dreapta radicală privilegiază contestarea substantivă, dar folosește și critica procedurală, despre subfinanțarea diplomației sau invizibilitatea României, pentru a delegitima orientarea însăși, iar liberal-progresiștii privilegiază contestarea procedurală, dar ajung la contestare substantivă atunci când pun în discuție ierarhia dintre SUA și UE și cer prioritate pentru autonomia strategică europeană.

Efectele celor două moduri sunt totuși opuse. Contestarea substantivă erodează consensul chiar și atunci când nu câștigă majorități, iar faptul că multivectorialismul și neutralitatea, poziții marginale înainte de 2020, sunt astăzi discutate deschis arată cât de mult s-a lărgit fereastra opțiunilor considerate legitime. Contestarea procedurală poate, dimpotrivă, să întărească consensul, pentru că le cere elitelor să livreze mai bine ceea ce au promis deja, cu condiția ca ea să primească un răspuns, fiindcă atunci când reformele sunt amânate la nesfârșit, iar reciprocitatea cu partenerii rămâne o aspirație privată, critica procedurală se transformă treptat în critică substantivă. Reflexul dominant al establishment-ului a fost până acum acela de a trata orice critică drept o amenințare la adresa orientării țării, confundându-i pe reformiști cu revoluționarii, iar un asemenea reflex îi împinge pe criticii procedurali exact acolo unde nu vor să ajungă.

06

Cine deține pârghiile

Competiția dintre cele trei curente se joacă pe două fronturi, cel al controlului asupra instituțiilor și cel al performanței în fața șocurilor externe. Pe primul front, continuiștii au un avantaj covârșitor, pentru că formează „sistemul de operare" al Ministerului Afacerilor Externe, al Administrației Prezidențiale și al celorlalte instituții cu atribuții externe, iar pentru majoritatea diplomaților continuitatea este însăși cultura instituției în care s-au format. Criza din 2026 nu a schimbat acest echilibru, de vreme ce noul premier și noul ministru de externe vin amândoi din diplomație, iar majoritățile parlamentare rămân euro-atlantice, așa cum au arătat voturile pentru strategia de apărare și pentru decizia din martie.

Revoluționarii nu au acces la această fortăreață pe căi convenționale, iar singura lor cale este o victorie electorală care să le permită să numească președintele, premierul și ministrul de externe și să restructureze aparatul diplomatic. Cu AUR în jurul a 40% în sondaje și cu alegeri parlamentare programate în 2028, scenariul nu mai ține de domeniul ipotezelor, mai ales după ce moțiunea comună PSD–AUR din mai 2026 a arătat că o majoritate care include AUR poate fi construită.

Reformiștii se află în poziția cea mai dificilă, fiind un fel de „opoziție loială”, în interiorul sistemului sau în proximitatea lui, fără putere de decizie, care poate câștiga doar prin persuasiune, convingând fortăreața continuistă că schimbarea mijloacelor a devenit necesară. Au totuși de partea lor avantajul diagnosticului, pentru că șocurile externe din 2025–2026 au arătat limitele unei diplomații reactive, iar o politică externă pe pilot automat își erodează, în timp, propria legitimitate.

07

Curentele, pe scurt

	REVOLUȚIE	REFORMĂ	CONTINUITATE
Orientare strategică	Multivectorială	Euro-atlantică, cu inițiativă proprie	Euro-atlantică, ancoră stabilă
Originea problemei	Alinierea externă (trinitatea strategică)	Mijloacele: resurse, voință politică, idei	Nu există o problemă structurală
Intensitatea schimbării	Ruptură strategică	Reforma mijloacelor	Gradualism
Ierarhia SUA-UE	Washington, bilateral, sau multivectorialism	Europa în vârf, SUA partener important	Echidistanță, fără ierarhie explicită
Deschidere față de Rusia și China	Ridicată, „pragmatică”	Minimă, prudentă	Minimă, prudentă
Stil de politică	Proactiv, disruptiv	Proactiv, constructiv	Reactiv, prudent
Formate preferate	Bilateralism oportunist	Multilateralism proactiv	Multilateralism conformist
Resurse pentru MAE	Critică subfinanțarea, fără angajamente	Creșterea resurselor	Nivelul actual, ajustări minore
Mod dominant de contestare	Substantiv	Procedural	Apără status quo-ul
Risc acceptabil	Ridicat	Moderat	Scăzut

08

Ce urmărim în lunile următoare

Harta se va schimba în lunile următoare, iar indicatorii de mai jos pot arăta în ce direcție.

- **Bugetul MAE pe 2027.** Proiectul de buget, care trebuie adoptat până la sfârșitul anului, va arăta dacă guvernul Niculescu tratează diplomația ca pe o prioritate sau o lasă în aceeași precaritate.
- **Revizuirea posturii militare americane în Europa.** Lansată la sfârșitul lui iulie 2026 pentru cel mult șase luni, ea va arăta ce rămâne din prezența americană în România și cum răspunde Bucureștiul.
- **Voturile parlamentare pe teme externe și de apărare.** Contează cum votează AUR, SOS și POT, dar și partidele de guvernare, mai ales PSD, care a anunțat că își va reevalua sprijinul pentru guvern după șase luni.
- **Discursul oficial despre ierarhia SUA-UE.** Merită urmărit dacă președintele, guvernul și MAE formulează explicit o ordine a priorităților sau rămân la echidistanță.
- **Implementarea SAFE.** Cele 16,68 miliarde de euro din instrumentul european de apărare, a doua alocare din UE după Polonia, vor arăta cât de mult se leagă România de construcția europeană de apărare.
- **Deschiderea instituțiilor față de critica procedurală.** Consultările reale, audierile parlamentare și colaborarea cu mediul academic și think tank-urile sunt semnul că establishment-ul face diferența dintre reformiști și revoluționari.
- **Programul și oamenii AUR pe politică externă.** Rămâne de văzut dacă partidul evoluează spre modelul Meloni, al normalizării la guvernare, sau spre modelul Orbán, al obstrucției și al balansării între blocuri.

09

Concluzii

Victoria în această competiție a ideilor nu este predeterminată. Pe termen scurt, continuiștii păstrează controlul asupra instituțiilor, iar orientarea euro-atlantică a României nu este negociabilă în actuala configurație parlamentară, însă fereastra opțiunilor considerate discutabile s-a lărgit și va rămâne lărgită indiferent de rezultatul alegerilor din 2028.

Pe termen lung, va câștiga curentul care reușește să convingă că are soluția la problemele reale ale politicii externe românești, iar disputa decisivă se poartă astăzi între inerția confortabilă a continuiștilor și nevoia de adaptare susținută de reformiști. Dacă reformiștii vor reuși să transforme instituțiile din interior, orientarea externă a României se va putea reînnoi fără ruptură, însă dacă frustrarea generată de stagnare se va acumula mai repede, ea va deschide calea revoluționarilor.

Pentru partenerii României, harta are o implicație practică. Polarizarea a lăsat deocamdată neschimbată politica externă a țării, dar a schimbat condițiile în care aceasta este făcută, iar partenerii care își doresc un București activ și previzibil pot ajuta răspunzând criticii procedurale, prin reciprocitate vizibilă în relațiile bilaterale și printr-un loc pentru România în formatele unde se iau deciziile.

Referințe

Adevărul (2026). „Dan Dungaciu, la Interviurile Adevărul: AUR vrea la putere, nu la guvernare”, 2 februarie 2026. adevarul.ro

Al Jazeera (2026). „Romania PM Ilie Bolojan’s government toppled in no-confidence vote”, 5 mai 2026. aljazeera.com

Defense One (2025). Extrase din versiunea extinsă a Strategiei de Securitate Națională a SUA, 9 decembrie 2025, relatate de *Notes from Poland*, 10 decembrie 2025.

Financiarul (2026). „Dan Neculăescu anunță prioritate pentru Marea Neagră la preluarea mandatului”, 21 octombrie 2026. financiarul.ro

G4Media (2025). „Călin Georgescu vrea relații cu Rusia, China și Brazilia”, 16 mai 2025. g4media.ro

Ghincea, M. (2025a). „Doctrina Georgescu vs. Consensul de la Snagov: pro-atlantism sau neoceaușism pentru politica externă românească?”. *Contributors.ro*, 2 martie 2025.

Ghincea, M. (2025b). „Politica externă românească este prinsă între nevoia schimbării și imperativul continuității”. *Contributors.ro*, 31 iulie 2025.

Ghincea, M. (2025c). „Revoluție, reformă sau continuitate? O cartografiere a dezbaterii privind politica externă românească”. *Contributors.ro*, 24 august 2025.

Ghincea, M. (2025d). „România fără America? Pentru un europenism strategic românesc”. *Contributors.ro*, 15 decembrie 2025.

Ghincea, M. (2026a). „Meloni sau Orbán? Cum ar arăta politica externă a unui guvern AUR”. București: Friedrich-Ebert-Stiftung România, 26 ianuarie 2026.

Ghincea, M. (2026b). „Iranul, SUA și consensul de politică externă de la București”. *Contributors.ro*, 23 martie 2026.

INSCOP Research (2026). *Barometrul INSCOP Research: intenția de vot*, teren 1–7 septembrie 2026.

Observator News (2026). „Circ în Parlament la votarea propunerii CSAT despre forțele pe care SUA le vor aduce în România”, 11 martie 2026. observatornews.ro

Parlamentul României (2025). Hotărârea privind aprobarea Strategiei Naționale de Apărare a Țării pentru perioada 2025–2030, 26 noiembrie 2025.

Reuters (2026). „Romanian parliament confirms new prime minister after months of deadlock”, 20 octombrie 2026.

The White House (2025). *National Security Strategy of the United States of America*. Washington, DC, decembrie 2025.

DESPRE AUTOR

Marius Ghincea este cofondator al Institutului Quartet și conduce programul de Politică externă și de securitate. Este cercetător postdoctoral la ETH Zürich și a obținut doctoratul în Științe Politice și Sociale la Institutul Universitar European din Florența. Cercetările sale privesc politica externă și de securitate a UE, securitatea Mării Negre și politica internă a politicii externe.

DESPRE INSTITUTUL QUARTET

Institutul Quartet este un think-tank independent din București care produce și dezbate idei aplicabile pentru problemele importante de politici publice. Credem că politicile publice bune se sprijină pe un dialog deschis și pe idei pe care practicienii și instituțiile le pot pune efectiv în practică. Avem o perspectivă regională, cu specializare pe Europa Centrală și de Est, inclusiv Balcanii de Vest și regiunea Mării Negre.

CUM CITEZI

Ghincea, M. (2026). *Cartografierea dezbaterii de politică externă: revoluționari, continuiști și reformiști în România anului 2026*. Policy brief. București: Institutul Quartet.

Acest policy brief reia și actualizează argumente publicate de autor pe Contributors.ro între martie 2025 și iulie 2026. Opiniile exprimate aparțin autorului și nu reprezintă neapărat poziția Institutului Quartet.

Quartet Institute

quartet.ro
office@quartet.ro
© 2026 Institutul Quartet